

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718204479
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718204479.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: I.. V. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX P., B. XXX/X, právne zast. Lexpert s. r. o., so sídlom Horná 15, 974 01 Banská Bystrica, IČO 45 976 856, proti žalovanému: SVB B. Nemcovej I., so sídlom 962 31 Sliač, B. Nemcovej 658/13, IČO: 42 194 504, právne zast. Ulianko & partners, s. r. o., so sídlom Nám. SNP 37, 960 01 Zvolen, IČO 36 856 517, o určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a určenie neplatnosti dohody o urovaní, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 17C/25/2018 - 276 zo dňa 05. 11. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 17C/25/2018 - 276 zo dňa 05. 11. 2019 potvrdzuje.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo aj „okresný súd“) žalobu žalobcu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania na účet právneho zástupcu žalovaného (výrok II.). V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 28. 04. 2017 doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 28. 04. 2017 domáhal určenia neplatnosti rozhodcovskej zmluvy (doložky) a neplatnosti dohody o urovaní. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 28. 04. 2014 uzatvoril so žalovaným Dohodu o urovaní, predmetom ktorej malo byť urovanie údajných sporných nárokov, vzniknutých ako údajná škoda žalovaného v dôsledku prekročenia právomocí žalobcu, ako predsedu spoločenstva vlastníkov. Dohoda obsahovala rozhodcovskú doložku (čl. III. bod 3), ktorej určenia neplatnosti sa žalobca žalobou domáhal. Ďalej v ďalšom obsahu odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie konštatoval jednotlivé vyjadrenia žalovaného k žalobe a následné vyjadrenia žalobcu, konštatoval vykonané dokazovanie a citáciou poukázal na ust. § 137 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Uviedol, že v konaní sa vyskytla pochybnosť o tom, či je žalovaný riadne označený v dohode o urovaní, nakoľko v Registri spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov je evidovaný ako „SVB B. Nemcovej I“, pričom v uvedenej dohode je označený ako „Spoločenstvo vlastníkov bytov B. Nemcovej I“. Zhodne na oboch uvedených listinách sú uvedené identifikačné čísla ako aj adresy. Súd mal potom za to, že takto špecifikovaná strana dohody je bez pochybností určiteľná, preto mal za to, že strana dohody o urovaní je označená riadne a je totožná so žalovaným v predmetnom konaní. V žalobe žalobca žiadal, aby súd určil, že rozhodcovská zmluva (doložka) obsiahnutá v čl. III. bode 3 Dohody o urovaní uzatvorenej dňa 28. 04. 2014 medzi žalobcom a žalovaným je neplatná a taktiež aby súd určil, že Dohoda o urovaní uzatvorená dňa 28. 04. 2014

je neplatná. Súd konštatoval, že určenie právnej skutočnosti je spôsobilým predmetom žaloby podľa § 137 pís. d/ CSP iba vtedy, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Súd takýto osobitný predpis však neidentifikoval, pričom tvrdenie žalobcu o tom, že túto žalobu podáva podľa Sadzobníka, ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, a to jeho položky č. 3 písm. c/, ktorá stanovuje sadzbu súdneho poplatku za žalobu o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a o zrušení rozhodcovského rozhodnutia vydaného rozhodcom, vo výške 331,50 eur, súd nepovažoval za relevantnú, nakoľko to, že zákon o súdnych poplatkoch stanovuje sadzbu súdneho poplatku za istý typ žaloby, nemôže byť dostatočným právnym základom na odôvodnenie podania žaloby tohto typu, tým, skôr, že táto položka je obsahom uvedeného Sadzobníka už od platnosti a účinnosti pôvodne prijatého Zákona o súdnych poplatkoch, ktorý nadobudol účinnosť dňa 17. 03. 1992. V tom čase však bol účinný iný procesný predpis, a to zákon č. 99/1963 Z. z. Občiansky súdny poriadok, ktorý žalovanie určenia právnych skutočností, a tým aj neplatnosti právnych úkonov umožňoval, ak mal na tom žalobca naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ citovaného zákona). Žalobca mal zákonnú možnosť zvrátiť účinky rozhodcovského rozsudku, a to podaním žaloby o neplatnosť rozhodcovského rozsudku podľa § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, takto podanú žalobu však vzal späť a konanie bolo zastavené. Nakoľko súd nezistil, že by osobitný právny predpis umožňoval podanie žaloby o určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy (doložky) alebo o neplatnosti dohody o urovaní, súd žalobu žalobcu o určenie neplatnosti rozhodcovskej doložky a o určenie neplatnosti dohody o urovaní zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Uviedol, že má za to, že uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, má vadu uvedenú v § 365 ods. 1 CSP, pričom táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Žalobca uviedol, že napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozsudku v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozsudku nie je ani presvedčivé a ani neobsahuje, aké skutočnosti tvrdil žalobca a aké prostriedky procesného útoku použil. V bodoch 1. až 5. odôvodnenia rozsudku súd spomína písomné podania strán, pričom z podaní žalobcu sa zaoberal len žalobou zo dňa 28. 04. 2017, vyjadrením zo dňa 16. 08. 2017 a vyjadrením zo dňa 03. 10. 2018. Nie je zrejmé, prečo súd nezohľadnil aj ďalšie písomné podania žalobcu a nevysporiadal sa s nimi v rámci odôvodnenia rozsudku, napriek tomu, že obsahovali podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty žalobcu. Taktiež nie je zrejmé, prečo súd nezohľadnil i argumentáciu žalobcu na pojednávaniach (napr. zo dňa 09. 10. 2018, 17. 10. 2019 a 05. 11. 2019) a nevysporiadal sa s ňou v rámci odôvodnenia rozsudku, napriek tomu, že žalobca aj prostredníctvom právneho zástupcu aj na pojednávaniach vznášal podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty. Rovnako nie je zrejmé, aký význam pre konanie malo uznesenie 10Er/184/2015 - 76 zo dňa 01. 02. 2017. Súd prvej inštancie však predmetné uznesenie nesprávne interpretoval a dospel na jeho základe k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nie je pravdou, že by žalobca v exekučnom konaní, ako povinný, konštatoval, že by rozhodcovská doložka bola platne uzatvorená a rozhodcovský súd mal právomoc konať. Hodnotiace úvahy súdu sú obsiahnuté v bode 14. odôvodnenia rozsudku. Žalobca má za to, že v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolací súd uznal, že z rozhodcovského rozsudku VK 72/2014 nevyplýva, že by žalovaný bol procesnou stranou uvedeného rozhodcovského konania. Na základe uvedeného teda možno konštatovať, že žalobca nemal vo vzťahu k žalovanému možnosť zvrátiť účinky rozhodcovského rozsudku VK 72/2014, nakoľko z uvedeného rozhodcovského rozsudku nevyplýva, že by v predmetnom rozhodcovskom konaní bol žalovaný procesnou stranou. Žalobca má za to, že obchádzaním záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, nepresvedčivosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku, nevysporiadaním sa so zásadnými argumentmi žalobcu porušil súd prvej inštancie právo žalobcu na spravodlivý proces. Ďalej žalobca namietal, že konajúci sudca na pojednávaní dňa 17. 10. 2019 vyslovil právny názor, že dohoda o urovaní je neurčitá. Podaním zo dňa 30. 10. 2019 žalobca navrhol, aby súd pripustil zmenu žaloby, čo do druhého žalobného návrhu. Súd prvej inštancie zmenu žaloby nepripustil v rozpore s ustanovením § 143 CSP, pričom súvisiaci postup súdu bol značne pochybný a v konečnom dôsledku ním súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Pred oficiálnym otvorením pojednávania dňa 05. 11. 2019 sudca zisťoval, či bol návrh žalobcu na pripustenie zmeny žaloby doručený právnenému zástupcovi žalovaného, následne krátkou cestou bolo doručované právnenému zástupcovi žalovaného. Žalobca, resp. jeho právny zástupca uviedol, že prednesie návrh na pripustenie zmeny žaloby. Po prednese tohto navrhovaného upraveného petitu žiadal sudca právneho zástupcu žalovaného, aby sa vyjadril, či so zmenou žaloby súhlasí. Tento so zmenou žaloby nesúhlasil. Žalobca uviedol, že by chcel reagovať, pričom sa chcel vyjadríť

k podaniam doručeným súdu pred pojednávaním (jednak k svojmu podaniu zo dňa 30. 10. 2019 a jednak k podaniu žalovaného zo dňa 30. 10. 2019, ktoré bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené až dňa 05. 11. 2019). Na túto požiadavku právneho zástupcu žalobcu konajúci sudca reagoval tak, že dá priestor na vyjadrenie po otvorení pojednávania. Až po uvedenom momente začína oficiálny zvukový záznam k pojednávaniu zo dňa 05. 11. 2019. Postup konajúceho sudcu po oficiálnom otvorení pojednávania bol značne prekvapivý. Hneď ako prvé zamietol návrh na pripustenie zmeny žaloby, urobil tak, napriek tomu, že právny zástupca žalobcu žiadal o možnosť vyjadrenia, pričom od právneho zástupcu žalovaného sudca k zmene žaloby žiadal a dostal len oficiálne nezaznamenané vyjadrenie prednesené pred otvorením pojednávania. Tak ako sudca o vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného žiadal pred oficiálnym otvorením pojednávania, tak o takéto vyjadrenie nežiadal aj po oficiálnom otvorení pojednávania. Konajúci sudca svojím postupom pred oficiálnym otvorením pojednávania naznačil, ako sa bude ďalej postupovať, pričom právny zástupca žalobcu očakával, že ešte pred rozhodnutím o návrhu na zmenu žaloby súd nechá priestor na oficiálne vyjadrenie obom stranám. To, že boli postoje medzi právnymi zástupcami a súdom prezentované už pred oficiálnym otvorením pojednávania, vyplýva aj z prednesu právneho zástupcu žalobcu. Pokiaľ ide o zamietnutie návrhu na zmenu žaloby, uvedené súd prvej inštancie nikdy nevysvetlil a neodôvodnil. Aj z dôvodu, že vada uznesenia predchádzajúceho meritórnemu rozhodnutiu zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 2 CSP, tak súd prvej inštancie mal vysvetliť dôvody nepripustenia zmeny žaloby v napadnutom rozsudku (súd prvej inštancie tak neurobil ani v napadnutom rozsudku, ale ani na inom mieste, teda ani po vyhlásení uznesenia o nepripustení zmeny žaloby). Svojoľným tak nie je len uznesenie o nepripustení zmeny žaloby, ale aj napadnutý rozsudok. Zákonný dôvod pre nepripustenie zmeny žaloby neexistoval a toto nezákonné uznesenie malo rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Ďalej žalobca uviedol, že nepripustenie zmeny žaloby prichádza do úvahy len z dvoch dôvodov, ktoré sú obsiahnuté v ust. § 143 CSP, z ktorých však nebol podľa názoru žalobcu naplnený ani jeden. Postupom súdu prvej inštancie pri nepripustení zmeny žaloby a následnom zamietnutí žaloby nebude umožnený najspravodlivejší a najefektívnejší priechod uplatneným právam a spravodlivosťou. Tento nesprávny postup súdu prvej inštancie spôsobí umelé navýšovanie počtu konaní vo veciach, kde také navýšovanie nemá žiaden racionálny procesný dôvod a zároveň vedie k poškodeniu na konaniach zúčastnených strán, keďže nárast súvisiacich konaní nutne vedie k predĺženiu vyriešenia sporu. Ide tiež o neehospodárny postup súdu prvej inštancie, ktorý už z nepochopiteľných dôvodov konanie pred rokom nedôvodne zastavil a tento nesprávny postup súdu prvej inštancie sa podarilo zvrátiť až v odvolacom konaní. Ide o spôsob „úradníckeho výkonu“ súdnictva, keď sa súd prvej inštancie odmietol zaoberať materiálным predmetom sporu v celej jeho šírke a došlo k zbaveniu sa žaloby iba z formálnych procesných dôvodov bez ohľadu na to, že sa týmto postupom spor nielen predlžuje, ale aj sa rozmnožuje o potrebu nového súdneho konania. Tieto závery sú v súlade so súdnou praxou; Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 472/2014 poukázal na právnu teóriu zaužívaný názor, že dispozícia účastníka konania, ktorou chce meniť návrh, je obmedzená iba súhlasom súdu. Súd pri úvahe o tom, či bude súhlasiť so zmenou návrhu, môže zvažovať iba to, či výsledky doterajšieho konania ako celku môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Ak to tak je, musí so zmenou návrhu súhlasiť. Tieto názory si osvojila i právna doktrína (viď Komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števek, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., vydaný vo vydavateľstve C. H. Beck, rok 2016). Tiež žalobca uviedol, že nebude prospešné pre žalobcu, žalovaného a ani súd, aby sa k určeniu, že na základe dohody o urovnaní uzatvorenej dňa 28. 04. 2014 viedlo nové súdne konanie, keďže doterajšie výsledky tohto konania sú použiteľné aj pre konanie o zmenenej žalobe. V rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie nezaoberal priebehom pojednávania zo dňa 05. 11. 2019. Na tomto pojednávaní došlo aj k výsluchu svedka navrhnutého žalovaným, a to L. P. Práve menovaný bol bývalým advokátskym koncipientom právneho zástupcu žalovaného a mal na starosti poskytovanie právnych služieb žalovanému v súvislosti s Dohodou o urovnaní zo dňa 28. 04. 2014. Je šokujúce, že právnik, ktorý Dohodu o urovnaní zo dňa 28. 04. 2014 vypracoval, nedokázal po nahliadnutí do nej určiť, k urovnaniu akých sporných práv medzi stranami došlo. Okrem toho z výpovede tohto svedka vyplynulo, že pred podpísaním Dohody o urovnaní zo dňa 28. 04. 2014 medzi stranami žiadne sporné práva neexistovali. Žalovaný má za to, že i z predloženej faktúry č. 14800091 na sumu 796,80 Eur je zrejmé, že protistrana sa chcela na úkor žalobcu nedôvodne obohatiť, keď podľa tvrdení protistrany mal žalobca preplatiť aj túto faktúru za právne služby poskytnuté v apríli 2014. Vypracovanie 2-stranovej neurčitej dohody o urovnaní nemohlo trvať 8 hodín pri sadzbe 83,- Eur/hod. Iné právne služby v apríli 2014 poskytnuté neboli, sám L. P. uviedol, že na podpisovaní dohody o urovnaní sa nezúčastnil. Súd prvej inštancie nepripustil zmenu žaloby napriek tomu, že neexistoval zákoný dôvod na nepripustenie zmeny žaloby. Týmto spôsobom súd prvej inštancie nedôvodne znemožnil, aby došlo k prejednávaniu zmenenej žaloby. Ak by došlo k

pripusteniu zmeny žaloby, tak by došlo aj k určeniu, že žalobcovi nevznikla povinnosť zaplatiť sumu 8.680,- Eur. keďže aj súd prvej inštancie v rámci predbežného právneho názoru uznal, že dohoda o urovaní je neurčitá a žalovaný na konkrétnu argumentáciu k neurčitosti dohody o urovaní relevantným spôsobom ani nereagoval. Takto bolo žalobcovi znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby čo do určenia neplatnosti rozhodcovskej doložky súd prvej inštancie konštatoval, že určenie právnej skutočnosti je spôsobilým predmetom žaloby podľa § 137 písm. d/ iba vtedy, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Súd takýto osobitný predpis však neidentifikoval. V tejto súvislosti sa súd prvej inštancie náležite nevysporiadal s argumentáciou žalobcu a ani s právnou teóriou, na ktorú žalobca odkazoval. V súvislosti so žalobou o neplatnosť rozhodcovskej zmluvy žalobca poukazoval na to, že ani historicky slovenský právny poriadok žalobu o neplatnosť rozhodcovskej zmluvy nepoznal. Nepoznalo ju predovšetkým hmotné právo, t. j. predpisy o rozhodcovskom konaní, teda ani zákony č. 98/1963 Zb., 218/1996 Z. z., 244/2002 Z. z. a 116/2019 Z. z. Napriek tomu boli takéto žaloby prípustné a súdy o nich rozhodovali. Takéto žaloby sú teda silno historicky zakorenené v našom právnom systéme a výslovne s nimi počíta aj sadzobník súdnych poplatkov, a to od roku 1992 a táto sadzba za takúto žalobu je tam dlhé desaťročia. Z ustanovenia § 139 písm. d/ (správne § 137 písm. d/ - poznámka odvolacieho súdu) Civilného sporového poriadku vyplýva, že pri žalobe o určenie právnej skutočnosti by jej prípustnosť mala vyplývať z osobitného predpisu. Z tohto ustanovenia však nevyplýva, že musí ísť o hmotnoprávny predpis a aj právní teoretici v súvislosti s týmto odkazom na osobitný predpis hovoria, že pôjde síce najmä o hmotné právo ale tým nie sú vylúčené iné právne predpisy. V ust. § 137 CSP sú žaloby vymedzené len príkladmo. Ani historicky naše hmotné právo nepoznalo žalobu o neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, ale desaťročia tu máme zákon o súdnych poplatkoch, ktorý pozná poplatok za takúto žalobu. Z uvedeného dôvodu žalobca žiadal, že ak je súd prvej inštancie len s poukazom na § 137 písm. d/ CSP názoru, že takáto žaloba o neplatnosť rozhodcovskej zmluvy je neprípustná, tak nech súd žalobu v tejto časti prejedná a meritórne rozhodne v súlade s článkom 4 CSP, a to aj s ohľadom na to, že zákon o súdnych poplatkoch tento typ žaloby pozná. Uvedenou argumentáciou sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Ďalej žalobca uviedol, že napriek tomu, že súd prvej inštancie už vo veci raz nesprávne rozhodol a odvolací súd jeho rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie, tak nie je dôvod, aby bola na základe tohto odvolania aplikovaná povinnosť odvolacieho súdu rozhodnúť vo veci podľa ustanovenia § 390 CSP. V tejto súvislosti žalobca poukázal i na komentár k ust. § 390 CSP (Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, 2016). Navyše uviedol, že odvolanie je podávané aj z osobitného dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP. Keď sú naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2, tak sa aplikuje osobitný postup podľa § 389 ods. 2 CSP, kedy odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej a zároveň zruší aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo. Aj z uvedeného vyplýva možnosť, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Preto sa žalobca domáha, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Tento postup je potrebný i z dôvodu, že v odvolacom konaní neprichádza zmena žaloby do úvahy.

3. Dňa 10. 12. 2019 bolo zo strany žalobcu súdu prvej inštancie doručené podanie nazvané ako „Doplnenie odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 17C/25/2018 zo dňa 05. 11. 2019“, v ktorom žalobca uviedol, že ním pôvodne podané odvolanie bolo podané i z dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP. Opätovne zvýraznil, že keď sú naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2 CSP, tak sa aplikuje osobitný postup podľa § 389 ods. 2 CSP, kedy odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej a zároveň zruší aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo. Vzhľadom na uvedené žalobca výslovne doplnil, aby odvolací súd popri napadnutom rozsudku zrušil aj uznesenie: „Súd nepripúšťa zmenu žaloby požadovanú právnym zástupcom žalobcu, podaním došlým na tunajší súd dňa 31. 10. 2019“, ktoré bolo vyhlásené bez odôvodnenia na pojednávaní 05. 11. 2019. Rozsudok Okresného súdu navrhol žalobca zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie.

4. Odvolanie žalobcu bolo doručené žalovanému dňa 02. 01. 2020.

5. Dňa 14. 01. 2020 sa k odvolaniu žalobcu vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Žalovaný uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so zisteniami a právnymi závermi, ku ktorým došiel súd prvej inštancie. S odvolaním žalobcu žalovaný nesúhlasí a považuje ho za nedôvodné na rozdiel od žalobcu je žalovaný presvedčený, že súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého uznesenia koherentný, t. j. jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o zamietnutí žaloby. V žiadnom prípade nemožno

súhlasíť s námietkou žalobcu uvedenou v odvolaní, ktorou žalobca namietal, že konajúci súd prvej inštancie obchádza záväzný právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici vyslovený v uznesení 14Co/40/2019-203 z 31. 01. 2019. Krajský súd v Banskej Bystrici v predmetnom uznesení vyslovil záver, že súd prvej inštancie opätovne zistí splnenie procesných podmienok pre vedenie konania. Súd prvej inštancie preskúmal podanú žalobu v súlade s ust. § 137 písm. d/ CSP, podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Žaloba podaná žalobcom o určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a určenie neplatnosti dohody o urovnaní, je žalobou vyplývajúcou z ust. § 137 písm. d/ CSP. Pokiaľ súd prvej inštancie v čase vyhlásenia rozsudku nemal žiadnu vedomosť o existencii právneho predpisu, podľa ktorého by bolo možné žalovať určenie tejto právnej skutočnosti, zamietnutím žaloby, postupoval zákonne a dôvodne, keďže predmetom konania bola žaloba podaná za účinnosti CSP. Osobitným predpisom umožňujúcim domáhať sa určenia neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, nie je ani sadzobník tvoriaci prílohu č. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, ako správne ustálil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie postupoval správne aj v prípade rozhodnutia o návrhu žalobcu na pripustenie zmeny žaloby. Žalobca takýmto návrhom sám potvrdil neprípustnosť ním podanej žaloby. Navyše navrhovanou zmenou sa žalobca mienil domáhať určenia takej otázky, ktorá sama o sebe už bola vyriešená v konaní pred rozhodcovským súdom. Na tejto veci nič nemení ani tvrdenie žalobcu o ďalšom možnom sporovom konaní, ktorého iniciovanie naznačuje žalobca v bode 19 odvolania. Otázka vzniku povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému na základe dohody o urovnaní bola predbežne posudzovaná v konaní o zaplatenie vedenom na rozhodcovskom súde a ako taká je podľa názoru žalovaného len otázkou predbežnou. V zmysle ustálenej judikatúry platí, že právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie, vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho vzťahu, alebo práva, ak otázka, či tu právny vzťah je alebo nie je, bola posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva. K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3Cdo/42/2006. Žalobca mohol, aj mal, svoje námietky voči dohode o urovnaní a rozhodcovskej doložke uplatniť v konaní pred rozhodcovským súdom, a tiež v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa ust. § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Namiesto toho, aby žalobca pokračoval v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, žalobca zobral svoju žalobu späť. O nedôvodnosti konania žalobcu a o zbytočnom zahlcovaní súdov svedčí aj dovolanie žalobcu voči uzneseniu Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41CoE/65/2019 zo dňa 10. 04. 2019 priložené k odvolaniu, nakoľko žalobca zastúpený právnym zástupcom si musí byť vedomý toho, že ním podané dovolanie je vylúčené, a to v zmysle ust. § 202 ods. 4 Exekučného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že nie súd prvej inštancie, ani žalovaný, ale práve žalobca zaťažuje konajúci súd a umelo navyšuje počet konaní vo veci, kde takéto navyšovanie nemá racionálny dôvod. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie sa pri hodnotení procesnej stránky sporu dôsledne riadil príslušnými ustanoveniami CSP, a preto záverom tohto vyjadrenia žalovaný zdôraznil správnosť a spravodlivosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a aby uložil žalobcovi povinnosť náhrady trov odvolacieho konania žalovaného v odvolacom konaní.

6. Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 24. februára 2020.

7. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu sa podaním zo dňa 24. 02. 2020 vyjadril žalobca. Uviedol, že na právny názor odvolacieho súdu žalobca poukázal v bodoch 7 a 8 odvolania, žalobca konkrétne citoval vyslovený právny názor odvolacieho súdu a uviedol, že k právnomu názoru odvolacieho súdu, na ktorý žalobca poukázal, sa žalovaný vôbec nevyjadril, len sa snažil zľahčiť, že odvolací súd uložil súdu prvej inštancie, aby sa vecou znovu zaoberal. Pokiaľ ide o ust. § 137 písm. d/ CSP, k tomu sa žalobca vyjadroval v bodoch 22 a 27 odvolania. Žalovaný prezentuje odlišný právny názor k tomuto ustanoveniu. Žalobca zotrváva však na svojom právnom názore. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného v otázke návrhu žalobcu na pripustenie zmeny žaloby, je potrebné uviesť, že žalovaný neuvádza žiadne výhrady k článku III. odvolania, v ktorom sa žalobca zaoberal návrhom na zmenu žaloby rozhodnutím súdu prvej inštancie o ňom a ďalšími súvislosťami. Žalovaný v svojej podstate argumentáciou uvedenou v bode 2 písm. c/ tohto vyjadrenia len nepriamo opakuje svoj skoršie tvrdenie, že rozhodcovský rozsudok VK 72/2014 sa týkal strán tohto súdneho konania - žalovaný to tvrdí napriek tomu, že to z rozhodcovského rozsudku nevyplýva. Žalobca aj v rozhodcovskom konaní vzniesol námietky o neurčitosti a neplatnosti dohody o urovnaní a neplatnosti rozhodcovskej doložky, ale rozhodcovský súd sa s nimi jednoducho náležite nezaoberal, rozhodcovský súd bral do úvahy len argumentáciu tam vystupujúceho žalobcu. Proti žalovanému nemohol žalobca podať žalobu o

zrušenie rozhodcovského rozsudku, keďže z rozhodcovského rozsudku nevyplýva, že by žalovaný bol účastníkom rozhodcovského konania. Žalovaný teda vo svojom vyjadrení vyjadril nesúhlas s právnymi názormi žalobcu, uvedenými len v bodoch 7, 8, 22 až 27 odvolania. Doterajší postup súdu prvej inštancie je veľmi zmätočný. Žalobca namietal i vyrubený súdny poplatok za žalobu o neplatnosť rozhodcovskej zmluvy. Následne súd prvej inštancie pri vyhlasovaní rozsudku konštatoval, že pre potreby rozhodnutia v merite je položka č. 3 pís. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov obsoletná, ale po následnom odvolaní súd prvej inštancie poplatok podľa tejto položky aj tak vyrubil. Ak by žaloba o neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky skutočne bola neprípustná od účinnosti Civilného sporového poriadku ako tvrdí súd prvej inštancie, tak by zákonodarca nepochybne takýto súdny poplatok zo zákona č. 71/1992 vypustil. Od prijatia CSP bol zákon č. 71/1992 Zb. novelizovaný cca 20-krát. Tým, že napriek opakovaným novelám Zákona o súdnych poplatkoch nedošlo k vypusteniu poplatku za žalobu o neplatnosť rozhodcovskej doložky, tak je zrejmé, že je žaloba o neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky prípustná.

8. Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného bolo doručované žalovanému, jeho právnejmu zástupcovi, elektronicky dňa 20. 03. 2020.

9. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

10. V dôsledku podaného odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie, napadnutý odvolaním žalobcu, postupom podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Na základe podaného odvolania tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, rozhodnutie o veci náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny.

13. V prejednávanej veci súd žalobu o určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy (doložky) a určenie neplatnosti dohody o urovnaní v celom rozsahu zamietol, keď konštatoval, že sa jedná o žalobu o určenie právnej skutočnosti, ktorá je podľa § 137 písm. d/ Civilného sporového poriadku prípustná iba vtedy, ak takáto možnosť vyplýva z osobitného predpisu. Súd prvej inštancie uviedol, že „takýto osobitný predpis neidentifikoval“, pričom za takýto predpis nepovažoval konkrétnu položku, resp. Sadzobník tvoriaci prílohu zákona č. 70/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

14. Odvolací súd uvádza, že právny záver prijatý v predmetnej veci súdom prvej inštancie je vecne správny a s týmto sa stotožňuje. Žaloba o určenie neplatnosti dohody o urovnaní, a rovnako i o určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky, je nepochybne žalobou o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d/ CSP, ktorý záver vo svojom odvolaní žalobca ani nenamietal. Zmluvy a iné právne úkony ich existencia, platnosť (neplatnosť) sú právnymi skutočnosťami. Uvedené vyplýva z § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Civilný sporový poriadok pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu, najmä z hmotného práva. Z hmotného práva v súdnej veci vyplývala žalobcovi možnosť domáhať sa zrušenia, rozhodcovského rozsudku, a to podľa ust. § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Žalobca uvedenú zákonnú možnosť prv i využil, avšak žalobu o neplatnosť rozhodcovského rozsudku vzal späť a konanie bolo zastavené. Uvedenú zákonnú a jedinú zo zákona vyplývajúcu možnosť nemožno následne obchádzať využívajúc žalobu v civilnom konaní o určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorú zmluvu alebo doložku, spravidla posudzuje a prejudiciálne vyhodnocuje jej platnosť rozhodcovský súd, konajúci v rozhodcovskom konaní

(tak ako v prejednávanej veci) . Procesnú prípustnosť žaloby nemožno odvodzovať ani od položiek v Sadzobníku súdnych poplatkov, tvoriaceho prílohu Zákona o súdnych poplatkoch, nakoľko položka Sadzobníka nie je normou hmotného práva a upravuje výšku poplatku za úkony a konania vedené ešte podľa predchádzajúceho procesného predpisu - zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“), ktorý bol s účinnosťou od 01. 07. 2016 nahradený novým civilným procesným predpisom - zák. č. 160/2015 Z.z. Civilným sporovým poriadkom. Zákonodarca však na novú právnu úpravu civilného procesu legislatívne nereflektoval zodpovedajúcou úpravou znenia Zákona o súdnych poplatkoch a niektoré jeho ustanovenia sa tak stali obsolétnymi. V súdnej veci tak nemožno prihliadať ani na žalobcom tvrdený historický úzus, že sudy prejednávali žaloby o určenie, resp. vyslovenie neplatnosti rozhodcovského rozsudku. Odvolací súd uvádza, že pôvodná právna úprava obsiahnutá v Občianskom súdnom poriadku neobsahovala všeobecné ustanovenie, ktoré by upravovalo prípustnosť žalobného návrhu na určenie právnej skutočnosti, a tiež právna teória i prax v tejto otázke nebola jednotná. Žaloby na určenie právnej skutočnosti však sudy pripúšťali vo všeobecnej rovine, ak žalobca preukázal na určení právnej skutočnosti naliehavý právny záujem. Nová právna úprava Civilného sporového poriadku však výslovne pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti len za predpokladu, ak uvedené vyplýva z právneho predpisu. Pokiaľ je teda prípustnosť žaloby explicitne vyjadrená v civilnom procesnom predpise účinnom od 01. 07. 2016, konkrétne v ust. § 137 CSP, nemožno prisvedčiť ako správne názoru žalobcu, že o určenie neplatnosti dohody o urovaní, a určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky je možné, či dokonca potrebné rozhodnúť, nakoľko „takéto žaloby sú silno historicky zakorenené v našom právnom systéme“. Nový civilný procesný predpis - Civilný sporový poriadok vo svojom ustanovení § 137 rozlišuje druhy žalôb, ktoré sú v občianskom súdnom konaní prípustné a uvedeným spôsobom definuje, čoho a za akých podmienok sa možno žalobou na súde domáhať. Vzhľadom na skutočnosť, že možnosť žalobou sa domáhať určenia neplatnosti konkrétneho právneho úkonu - dohody o urovaní nevyplýva z osobitného predpisu, bol záver súdu prvej inštancie v tejto otázke vecne správny.

15. Z osobitného právneho predpisu však vyplýva možnosť žalovať zrušenie rozhodcovského rozsudku a to už z vyššie uvedeného zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej aj len „Zákon o rozhodcovskom konaní“ alebo „zák. č. 224/2002). Podľa § 40 ods. 1 písm. a) zák. č. 244/2002 Z.z., tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak účastník rozhodcovského konania preukáže, že 1/ nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo že takáto dohoda nebola uzavretá podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

16. Citovaným zákonným ustanovením je upravená zo zákona vyplývajúca možnosť zvrátenia účinkov už vydaného rozhodcovského rozsudku rozhodnutím o jeho zrušení a uvedeným spôsobom možno dosiahnuť opätovné preskúmanie a posúdenie platnosti rozhodcovskej doložky a jej súladu so zákonom. Uvedená zákonná možnosť je však časovo limitovaná lehotou na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa ust. § 41 zákona č. 244/2002, podľa ktorého žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Takúto žalobu žalobca i podal, následne ju vzal späť a konanie bolo zastavené. Žalobca tak mal iné právom aprobované inštitúty vyplývajúce z právneho poriadku, ktorými mal možnosť zvrátiť účinky rozhodcovského rozsudku, pričom tieto de facto účinne nevyužil (podanú žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku zobral späť). Ako už odvolací súd uviedol vo svojom odôvodnení rozhodnutia vyššie, uvedenú zákonom upravenú a lehotou limitovanú možnosť opätovného preskúmania či už rozhodcovského rozsudku, alebo rozhodcovskej doložky, na základe ktorej bolo rozhodcovské konanie vedené, nemožno následne obhádzat' využitím žaloby v civilnom konaní o určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy. Preto v tejto otázke bol záver súdu prvej inštancie vecne správny.

17. Odvolací súd uvádza, že posúdenie žaloby v zmysle ust. § 137 CSP predstavuje prioritnú činnosť súdu, realizovanú spravidla už pri predbežnom právnom posúdení prípustnosti (a následne dôvodnosti) podanej žaloby. Pokiaľ konajúci súd dospeje k záveru o neprípustnosti žaloby v zmysle ust. § 137 písm. c/ CSP z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu alebo v zmysle § 137 písm. d/ CSP z dôvodu, že určenie právnej skutočnosti nevyplýva z osobitného predpisu, uvedený záver je bez ďalšieho dôvodom pre zamietnutie žaloby a nie je potrebné posudzovať dôvodnosť podanej žaloby,

vykonať a následne vyhodnocovať dokazovanie, keďže takáto činnosť súdu sa javí ako nadbytočná a nevhodná. Uvedené predstavuje i dôvod, prečo odvolací súd nevyhodnotil ako dôvodnú odvolaciu námietku o tom, že súd prvej inštancie sa v odvolaní napadnutom rozsudku nezaoberal všetkými vyjadreniami a podaniami žalobcu vo veci, resp. že viaceré z nich v odôvodnení ani neuviedol. Pokiaľ mal súd prvej inštancie ustálený záver, že možnosť žalovať určenie neplatnosti dohody o urovaní a určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy (doložky) nevyplýva z osobitného predpisu, akékoľvek vecné posúdenie dôvodnosti žaloby a ďalších vyjadrení strán sporu obsahujúcu argumentáciu k veci samej, je nadbytočné. V predmetnej veci je potrebné odvolateľovi prisvedčiť, že činnosť súdu prvej inštancie a spôsob vedenia konania vykonaním pojednávaní a dokazovaním k veci samej, bol do určitej miery zmätočný, keďže na samotné posúdenie žalovanej dohody o urovaní, jej obsahu a v tomto smere vykonané dokazovanie, nebol dôvod, keďže konajúci prvoinštančný súd dospel k záveru o procesnej neprípustnosti podanej žaloby v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP. Ani dokazovanie, na vykonanie ktorého pre uvedené rozhodnutie o veci nebol dôvod, však nie je spôsobilé zvrátiť správnosť záveru súdu prvej inštancie o tom, že možnosť podania žaloby o určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a o určenie neplatnosti dohody o urovaní nevyplýva z osobitného predpisu a preto je nutné takúto žalobu zamietnuť. Tento záver súdu prvej inštancie odvolací súd vyhodnotil ako vecne správny.

18. V podanom odvolaní žalobca namietal i procesný postup súdu v konaní pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej, a taktiež namietal i správnosť uznesenia súdu prvej inštancie o nepripustení zmeny žaloby, ktoré súd prvej inštancie vyhlásil na pojednávaní konanom dňa 05. 11. 2019 a absenciu odôvodnenia takéhoto rozhodnutia. V uvedenom žalobca vzhladol a uplatnil odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 2 CSP.

19. V tejto otázke odvolací súd odvolacej námietke žalobcu rovnako čiastočne prisvedčuje ako dôvodnej. Súd prvej inštancie po doručení návrhu žalobcu na pripustenie zmeny žaloby dňa 31. 10. 2019, tento návrh doručoval protistrane pred začatím (otvorením) pojednávania dňa 05. 11. 2019 a o samotnom návrhu na pripustenie zmeny žaloby rozhodol na pojednávaní vedenom dňa 05. 11. 2019. Súd prvej inštancie tak o návrhu na pripustenie zmeny žaloby rozhodol na pojednávaní prvom v poradí nasledujúcom po doručení návrhu na pripustenie zmeny žaloby na súd mimo pojednávania, teda postupoval v súlade s ust. § 142 ods. 1 CSP, podľa ktorého o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania. Súd prvej inštancie o návrhu na pripustenie zmeny žaloby rozhodol uznesením vyhláseným na pojednávaní, kde však bola vyhlásená len výroková časť predmetného uznesenia, ktorým bol návrh na pripustenie zmeny žaloby zamietnutý, avšak prítomným stranám sporu nebolo dané žiadne odôvodnenie takéhoto rozhodnutia, a to ani priamo na pojednávaní konajúcim sudcom, a rovnako s uvedeným návrhom a rozhodnutím o ňom sa súd prvej inštancie nijakým spôsobom nevysporiadal ani v rozsudku o veci samej. Absencia odôvodnenia uznesenia, ktorým súd nepripustil zmenu návrhu, však nie je takou vadou a dôvodom zakladajúcim nutnosť zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej. Rozhodnutie o pripustení zmeny žaloby je plne na uvážení a rozhodnutí konajúceho súdu, ktorý je pri svojom rozhodovaní limitovaný ustanovením § 143 ods. 1, 2 CSP, ktorý ustanovuje prípady, kedy súd zmenu žaloby nepripustí. V súdnej veci žalobca, od začiatku konania pred súdom zastúpený právny zástupcom z radu advokátov, podal žalobu o určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a neplatnosti Dohody o urovaní a to v mesiaci apríl 2017. Právna úprava civilného procesu, Civilný sporový poriadok, ktorý v ustanovení § 137 stanovuje pozitívoprávne členenie civilných žalôb a ich prípustnosť, platí od 17. 07. 2015 s účinnosťou od 01. 07. 2016. Návrhom na pripustenie zmeny žaloby v mesiaci október 2019 žalobca celkom zmenil charakter pôvodne podanej žaloby a to po vyše dvoch rokoch vedenia súdneho konania, preto bol pre odvolací súd akceptovateľný postup súdu prvej inštancie a rozhodnutie podľa ust. § 143 ods. 1 CSP, keď súd prvej inštancie návrhu na pripustenie zmeny žaloby nevyhovel, tento zamietol. Proti uzneseniu o pripustení alebo nepripustení zmeny žaloby však v zmysle ust. § 357 CSP odvolanie nie je prípustné, preto odvolací súd nemohol posudzovať vecnú správnosť uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým zmenu žaloby nepripustil. Posudzujúc žalobcom uplatnený odvolací dôvod cez prizmu ust. § 365 ods. 2 CSP, nedostatok odôvodnenia uznesenia súdu o nepripustení zmeny žaloby nepredstavuje vadu v zmysle ust. § 365 ods. 1 CSP, nakoľko absencia náležitého odôvodnenia uznesenia nemala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

20. Správne súd prvej inštancie následne pokračoval v konaní na základe pôvodnej žaloby (§ 143 ods. 3 CSP) a keďže tak, ako už bolo uvedené vyššie, dospel k záveru, že možnosť žalovať určenie neplatnosti

dohody o urovnaní a o určenie neplatnosti rozhodcovskej doložky nevyplýva z osobitného predpisu, tak ako to vyžaduje ust. § 137 písm. d) CSP, žalobu zamietol. Odvolací súd tak s poukazom na vyššie uvedené dôvody rozsudok súdu prvej inštancie v jeho prvom výroku potvrdil ako vecne správny.

21. Ako výrok závislý odvolací súd preskúmal i výrok II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Keďže žaloba žalobcu bola súdom prvej inštancie zamietnutá v celom rozsahu, žalobca nebol v predmetnom konaní úspešný ani sčasti a celý procesný úspech tak prináleží žalovanému. Správne teda súd prvej inštancie o trovách rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a povinnosť náhrady trov konania uložil žalobcovi ako procesne neúspešnej strane sporu v celom rozsahu. Odvolací súd preto ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie i v jeho závislom výroku II. o trovách prvoinštančného konania.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, 262 ods. 1 CSP a 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalobcu, tento nebol úspešný ani z časti a celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalovanému. Žalovaný, ako úspešná strana sporu v odvolacom konaní v celom rozsahu, bol pre účely odvolacieho konania zastúpený právnym zástupcom z radu advokátov, k odvolaniu žalobcu sa i písomne vyjadril a teda žalovanému vznikli v súvislosti s odvolacím konaním i trovy právneho zastúpenia. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd uložil žalobcovi, ako procesne neúspešnej strane sporu v celom rozsahu, povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vzniknuté v súvislosti s odvolacím konaním s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).